

(א) סנהדרין: 5 ע"ש בכורות
 לא: 3 (בסנהדרין: 5: אהא
 יהוצק כל מי שאמרה
 הלכה בשמו בעולם הזה כי
 ויע"ש עם ובעבודת לא: 1
 3 צ"ב קנה: לעיל פ. ודה
 זו: 4 (ד) וצ"ב שם וצנה
 שם אהא רב מילא: 8 (ו) ונ'
 הטיב מוק: צ"ב קנה: ד"ה
 הכ גייס ר"ת סו: 1 (ז) לעיל
 ד. נכוח כל: 1 (ז) לעיל כל
 (מוספתא פ"ד: 1) (ח) לעיל
 כב: 1 (ט) לעיל ד. ומנ.
 1 (י) א"ה דב: 1 (י) ויקרא: 1
 1 (י) א"ה אה

תורה אור השלם

1. ודבר בין השבוע הולך לדודי למישרים ידובב שפתי ישינים:
2. ואיש אשר יקח את אחותו בת אביו או בת אמו ורצאה את ערוהה ודיא תראה את ערוהו חסד הוא ונברחו לעוני בני עמם ערות אהוה גלה עונו ישא:

3. ערות בת בנה או בת בתך לא תגלה ערוהו כי ערוהה תקנה: ויקרא י"ח
4. ערות אשה ובתה לא תגלה את בת בנה וגלות בת בתה לא תקח לגלות ערוהה שארה ובתה ומה ויקרא: י"ח
5. לא יקח איש את אשת אביו ולא יגלה בנה אביו: דברים כג א
6. ונתן האיש השכב עמה לאבי הנער חמשים כסף וזו הדיקה לאשה תחת אשר ענה לא יוכל שלחה כל יקחי: דברים כב כט

גליון הש"ס

תוס' ד"ה עירות וכו' וא"י דסברא היא וכו'. ע' לעיל ד' ב ע"ב מד"ה במו:

הגהות הב"ח

(א) גבי וממא דבאנסה כמי מעילויה דקרא דכתיב ומן:

לעני רש"י

פרי"ט"ה [פרומיי"ה]. לדיה חסר מנחה.

האשה רבה פרק עשירי יבמות

שיאמרו דבר שמועה מפי בעולם הזה. שיהיו שפתי נעות בקצר כאלו אני חי: **דובצום.** נעות לשון ^ו דבר שמרמז ומנלצד: **וומר.** כלי שמיניחין בו ענבים עד שמתחממין ויינו נוח לנחל כמו מכמר בישראל דתמיד נשחט (פסחים נח.). **דובצ.** היין רוחש ועו ויולל למעלה. **דובצ פרינו"ה:** לא חולץ ולא

צו.

נושאיין על האנוסה. אידי דמנא צהאשה רבה (לעיל 5ה) דלין שכינת אחותה אוסרתה תנא נמי צהאי פירקא דלס אנס אשה מותר לישא קרוצומיה:

ובל היבא דאיבא איסורא דרבנן תני נושאיין בבתהלה. ה"ה דה"מ למיפוך מצרייהא דקמי דמותר אלל דניחא ליה למיפוך ממתמימין: **הראוי** לקחה קחה. מדלל כתיב בלשון שכינה משמע דלדרשה דרך ליקוחין הוא דלמא לך צל למעט אונסין אלל כי יקח את אחותו הם ליכא למיטעי שר"ל קחה אלל שכינה דכ"ע ידעי דלין קדושין מופסין בלחמו:

ואיפוך אנה. דלונסין יש לאסור יותר כיון דעזד איסורא ועבר על ומללה הארץ זמה (ויקרא יט) אלל בנישואין דלל עדד איסורא אין לאסור צקרוצומיה:

ערויות שאר כתיב בהו. וא"ת כיון דאיסור אשה וצמה מערות אשה וצמה לא תגלה נפקא אימא שלא אסר הכתוב אלל היכא דגלי ערות שמהן אלל נכנסה לחופה ולא נעעלה מותר לגלות ערות האמרה ואר"י ¹ דסנרל היא כיון דכתיב שר צקרא ועל ידי הנישואין צאה השארות:

איבעית אימא לאחר מיתה. וכנף אביז הוא היינו כנף שראוי לאביז צמיו: אל

זמנין ² דנתרי מחמת כחישותא וזמנין דנתרי מחמת בריותא:

הדרן עלך האשה רבה

נושאיין יעל האנוסה ועל המפותה ³ האונס והמפתה על הנישואה חייב ⁴ נושא ⁵ אדם אנוסת אביז ומפותת אביז אנוסת בנו ומפותת בנו רבי יהודה אוסר באנוסת אביז ומפותת אביז: **גמ'** תנינא להא דת"ר

אנש אשה מותר לישא אשה ובתה ונא אשה אסור לישא בתה ורמיניהו ⁶ הנמען מן האשה אסור באמה ובבתה ובאחותה ⁷ מדרבנן וכל היבא דאיבא איסורא מדרבנן תני נושאיין לכתחלה כי תנן מתניתין ⁸ לאחר מיתה מנא הני מילי דת"ר בבולן נאמר שכיבה וכאן נאמר קחה לומר לך דרך ליקוחין אסרה תורה א"ל רב פפא לאביי אלא מעתה גבי אחותו דכתיב ⁹ איש אשר יקח את אחותו בת אביז או בת אמו הכי נמי דרך קחה הוא דאסור דרך שכיבה שרי א"ל ליקוחין כתיבי בתורה סתם הראוי לקחה קחה הראוי לשכיבה שכיבה רבא אמר אנש אשה מותר לישא בתה מהכא ¹⁰ כתיב ¹¹ ערות בת בנך או בת בתך לא תגלה הא בת בנה דידה ובת בתה דידה גלי וכתיב ¹² ערות אשה ובתה לא תגלה את בת בנה ואת בת בתה לא תקח הא כיצד כאן באונסין כאן בגשואין איפוך אנא ערויות שאר כתיב בהו בגשואין איבא שאר באונסין לייבא שאר: רבי יהודה אוסר באנוסת אביז וכו': אמר רב גידל אמר רב מאי ¹³ וממא דבאנסה כתיב ¹⁴ דכתיב מעילויה דקרא ¹⁵ ונתן האיש השוכב עמה לאבי הנערה חמשים כסף ורבנן אי הוה סמיך ליה כדקאמרת השתא דלא סמיך ליה מיבעי ליה לכדרב ענן דאמר רב ענן אמר שמואל בשומרת יבם של אביז הכתוב מדבר ומאי כנף אביז כנף הראוי לאביז לא יגלה ותיפוק ליה משום דודתו לעבור עליה בשני לאוין ותיפוק ליה משום יבמה לשוק לעבור עליה בשלשה לאוין ואיבעית אימא לאחר מיתה אח

דלל מיימי משום קטנות הוא ומחוקין ליה קטנן עד רוב שטמיו (לעיל 9). לא חולץ ולא מייבם. קיים לאו בר הכי הוא (נדה 100) וכל שאינו עולה ליעוס אינו עולה לחלצה (רשב"ם ב"ב קנה). והיא האילונית לא חולצת ולא מתייבמת. ומשאת לכל מי שמהנה, דהמנח פטרה דכמי ויהי הנסור אשר תלך, פטח לחילונות שאינה יולדת (נדה 101). הדרן עלך האשה רבה נושאיין על האנוסה ועל המפותה. דלל נאסרו קרוצות אשה על האיש אלל אם כן קודשה לאשונה, דלשום כמי נה וקחה, ואיש אשר יקח את אשה ואת אמה (לעיל 10). נושא אדם אנוסת אביז ומפותת אביז. שלא נאסרה עליו עולמית אלל אשת אביז, דכמי ערות אשת אביז, ואשת משמע ע"י אישות דקדושין (לעיל 10). אנוסת בנו ומפותת בנו. לאו כלתו היא, דלין כלל אלל מקודשת וראויה לחופה (שם). אסור אדם ובתה ואחותה. דמפרש טעמא לקמן, שמה לאחר שישא את אמה או את בתה מזה וזו עמו, ובנות קמה לא הוה מיתסר בלמה ובקרוצומיה, דק"ל נשאין על האנוסה ועל המפותה, אלל משנשא את אמה ואת בתה עומדת הנוסעת הראשונה עליו בכרת, דתנן האונס והמפתה על הנישואה חייב (לעיל 10). הא בת בנה דידה ובת בתה דידה. שאל ילדה מנך, גלי וכתוב ערות אשה ובתה לא תגלה. משמע פן שילמה לך פן שילמה לאיש אחר (סנהדרין 58). כאן באונסין כאן בגשואין. אם אנוסות או מפותה לך היא או אמה מחזר על בתה אלל אם כן מנך היא, ואם אשתך היא אמה מחזר אף על בת שילמה לאיש אחר (שם ובש"י ותיגה י"א). השתא דלא סמיך ליה. דכמי לא יקח איש את אשת אביז בנימין (לעיל 10).

עין משפט
נר מצוה

פ א ב מיי פ"ב מהל' אשות הל' יא סמג עשין טו טו"ש"ע א"ש"ע סי קנה ספ"י יז וסומן קעב ספ"ף ו: **פא** ג מיי שם טו"ש"ע שם סמג קנה ספ"י יג: **א** ד מיי פ"ב מהל' אסורי ביאה הל"א סמג לאין קב וקד (טו"ש"ע א"ש"ע סי טו ספ"י יג): **ב** ה מיי שם הל' י: **ג** ו מיי שם הל' יג (טו"ש"ע שם סמג טו ספ"ף ה): **ד** ז ח מיי שם הל' יא (טו"ש"ע שם):

תוס' חד מקמאי

נושאיין על האנוסה הא דתנן גירות שנתניו בניה עמה לא חולצין ולא מדרבנן משום דמחלפי מייבמין פ"י אסורים ליבם מדרבנן משום דמחלפי באשת אחיו מן האם ודוקא בשוה אחים מן האב (ולא) ומן האם אבל אחותו מן האב ולא מן האם שריא ואחים מן האב ומן האם נמי דאסיר ה"מ (בב"ב דאשה) [דוקא בבש"י] דאנסוב לבתו דתאגיד אבל בבש"י דאנסיב כשהוא עובר כוכבים לכ"ע שרי אפי' באחים מן האם והיכא דראשון הורתו שלא בקדושה ולידתו בקדושה והשני הורתו ולידתו בקדושה חייבים כרת משום אשת אח. גמ' עובר כוכבים שהיתה הורתו שלא בקדושה ולידתו בקדושה יש לו שאר האם ואין לו שאר האב כיצד נשא אחותו מן האם יוציא מן האב יקיים אחות אב מן האם יוציא מן האב יקיים. אח מן האם יוציא מן האב רמ"א יוציא וכו' יקיים שהיה רמ"א כל עורה שהיא משום שאר האם יוציא מן האב יקיים ומותר באשת אחיו ובאשת אחי אביו. ושאר כל הערויות מותרות לו לאתויי אשת אביו נשא אשה ובתה כונס [אחת] ומצא [אחת] ולכתלה לא יכנס:

מוסף רש"י

שפותותיו דובבות. נעמו, והנאה הוא לו שזומה כמי (בבורות לא). יביאו ראה שהוא בין עשרים. אם צ"ד מלריקין את הימנה לחטון וליבם, יביאו קרוי הימנה לריה שהוא פן עשרים ומיפסר בלל חלילה ויעוס (לעיל 9). והוא הסריס. כלומר ונולדו בו סימני סריס, והכי מפרש בנהו בפי יולל דופן (זו): דלי לא נולדו לו סימני סריס אמרינן הא